

ÖRÖMHANGOK

Ő CS. KIR. AP. FÖLSÉGEIK'

I. FERENCZ JÓZSEF

CSÁSZÁR

ÉS

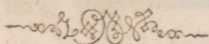
ERZSÉBET

CSÁSZÁRNÓ

ÜDVÁRASZTÓ ELJÖVETELÉNEK

ÜNNEPÉLYÉRE.

Szegeden, májusban 1857.

Kiadja az izr. Cultus-község' előljárósága ugyanott.

SZEGED,

NYOMTATTA BURGER ZSIGMOND.

B 96275

ÖRÖMHANGOK

Ó CS. KIR. AL. TITKOSKAM

I. TITKOSKAM

CSASZAR

KA

ERŐSÍTÉS

CSASZARZÓ

UDVARSÁGI KÖNYVTÁR

UDVARSÁGI KÖNYVTÁR

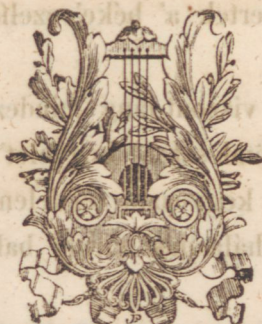
Szeged, májusban 1875.

B 96275

Könyv az ir. Cs. Kir. Al. Titkoskam.

SZEGED.

UDVARSÁGI KÖNYVTÁR

Zöngj hű sziveknek harmoniája, óh
Magasztos érzet szülte hevületünk! —

Áradjon a' dal üdvözölve

A' honatyát szeretett felével.

Jehovah áldd meg hálafohászeit
Íhlett szívünknek 's tedd örömnépül

E' lelkesítő nap' derültét

Néped előtt. Cherubod' szózatja

Terjessze késő korszakokon tova

Emlékit e' hő gerjedőzésnek, e'

Mély hódolatnak példaképen:

Milly kegyelettel öveztek a' trónt,

Mellettől magasztosb művei a' dicső
Munkálkodásnak: szellemi fény, ipar
'S művészet áldásos tenyésztést
Nyertek a' béke' szelíd ölében. —

Visszfény 's viszont-láng mindez, a' mit meleg
Kebünkben ömleszt a' kegyelet' heve,
Dics a' kegyosztó fej'delemnek
'S hálaadás' viruló babérja. —

Óh vajha égjen szüntelen általa
Meggyújtva a' szűz fáklya, 's az emberi
Szent érdököknek díszvirulta
Végtelenül dicsőítse éltét.

Kotányi Károly,

szegedi gymn. VIII. oszt. tanuló.

Milly fény derül föl Hunnia' térein?
Békénk' ölében milly diadalmi hang
Harsog hegyen, síkon keresztül,
'S verdös eget zajogó örömmel? —

Császári trónját hagyva közénk jöve,
Kit milliók' hű szívdobogása várt,
A' népszövetség' boldog atyja,
A' magyarok' daliás királya;

Ki, mint dicső nap fürgetegink után
Áldást, 's kegyelmet hintve, hazánkat is
Bejárja, 's mit levert a' szélvész,
Újra üdíti szelíd erővel.

E' nagy szerencsét ünnepelek honunk'
Polgári, 's füzvén díszkoszorúikat,
Ifjak, szüzek szívhódolattal
Zöngik a' szent hevülés' sugalmát.

Mint szép tavasznak enyhe derületén
Virágok' ékes ser'gei fejlenek,
Illatjok- és színbájaikkal
Szende varázst mosolyogva hintvén,

'S a' zord időket messze fuvalva víg
Örökre intik nyájas enyel között,
Keblünk' magasztosb érzeményit:
Illy vigalom fakadoz szívünkben

E' szép napoknak élvedözési közt;
Borús időknék gyászai foszlanak
Sajgó keblünkről; édes érzés
— Szállja meg újra üdült szívünket.

Fogyott reményink' szárnyai nőnek, a'
Bizal'm' esengő karjai nyílnak. E'
Kegyteljes érkezés, magasztos
Czélja csak üdv lehet. — E' hitében

Boldog kebellet sürg nyomodon, 's eléd
Őszinte nyájad, Fejdelem! Áhitat
Lelkendöz (távolról) körödbe
'S százezer ajk riadozva zöng dalt;

Olly mélyet, olly hű lelkesödékre kelt
Dalt, melly halandó szív' röpéseit
A' leghatalmasb' zsámolyához
Hő imaként viszi szent fohászszal:

Hogy élted áldás' mennyei kincseit
Élvezze fogytig. Légyen az ég' kegye
Hű fáradalmid' bő jutalma,
'S hálaadás' koszorúi fődjék

Késő korodnak fürteit; és soha
Más, mint dicsőítő szót ne emeljen ajk
Nevedről. Emlékednek áldás
És kegyelet legyen öre; éber

Történetünk' szebb lapjai szóljanak
Méltó dicséret' hangjain, a' nömös
Fejdelmi példányról, követni
Híva föl a' daliás utódot

Olly nyomdokokra, mellyek a' nömzetek'
Viszályinak bús romja fölött, üde
Békét tenyésztvén, szent erények'
Fejledözéseit eszközölték.

'S az égi vallás' drága malasztjai,
Fensőbb művészet', mély tudomány', 's ipar'
Forrási ömlenek szelíden,
'S ébredöz a' fölüdült önérzet. — — —

De hol bolyongok messze vidékiden
Titkos jóvendő? — Hisz magok e' művek,
Mellyek dicső nyomán erednek,
Büszke tanúi leendnek egykor

Lelkületének, 's hirdetik a' jelöst. —

Óh, Múza! hangosb égi szavad leend

Tolmácsolója nagy nevének,

Hiveidet ki növelni buzgott.

Te zöngöd fhlett szellemid' ajkain

Az érdömösnek tetteit, áldva szép

Emlékét ércznél is szilárdabb

Műveiben a' kegyelt dalárnak. — — —

Most hadd ömöljék zsöngé dalom' szava

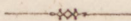
Ez érzelem' nagy tengere' árjiba,

'S bár tűnve mint szelíd sohajtás

Légyen e' szép jelönet' tanúja!

Rosenberg Izidor,

szegedi gymn. VI. oszt. tanuló.

JUBELKLÄNGE
zur beglückenden Ankunft

Ihrer k. k. Apost. Majestäten

des Kaisers

FRANZ JOSEF I.

und der Kaiserin

ELISABETH

zu Szegedin

i m M a i 1857.

segkölön

Herausgegeben vom isr. Cultus-Gemeinde-Vorstand daselbst.

SZEGEDIN,

Druck von Sigmund Burger.

Ihr Brüder auf! — Es tönt mit Feierklängen
Des ernsten Thurmes leichtbeschwingtes Erz.
Ihr Brüder auf! — Es schwillt von Festgesängen
Des treuen Volkes frohbewegtes Herz.

Der Landesvater naht! — O schöner Namen,
Den Dir, o Fürst! die reinste Liebe reicht:
Aus allen, die von Menschenlippen kamen,
Wo ist ein Wort, das ihm an Tiefe gleicht?

Ein Vater sein von Millionen Kindern:
Welch' ein erhab'ner, herrlicher Beruf!
Den Segen auszustreu'n, den Schmerz zu lindern,
Und zu vernichten, was das Unglück schuf.

Den tiefverborg'nen Talisman zu finden,
Den selten noch ein self'ner Herrscher fand:
Die Völker in ein Ganzes zu verbinden,
Und sie umschlingen mit des Friedens Band.

Heil Dir, mein Kaiser! Du hast ihn gefunden; —
Dem Engel Heil, der Dir zur Seite weilt,
Und Deine heitern, Deine trüben Stunden
Mit edler Liebe mitgenießt und theilt!

Sei hochbegrüsst in uns'rem frohen Kreise,
Sei hochbegrüsst durch uns, erlauchtes Paar!
Ein treues Volk bringt Dir nach alter Weise
Des Herzens Dank, des Herzens Segen dar.

Wenn Millionen sich beglückt vereinen,
Und froh sich schaaren um des Herrschers Thron,
Wenn Nationen Freudenthränen weinen:
Dann wird dem Fürsten auch sein schönster Lohn!

Adolf Reitzer,

Schüler der VI. Gymnasialklasse zu Szegedin.

Es kam der Frühling wieder...
Was hat er wol gebracht?
Viel Vögel, viele Lieder,
Und Blumen voller Pracht.

Er hat sein Kleid gesticket
Aus Gräslein duftig grün;
Er hat die Erd' geschmücket,
Und Reize ihr verlieh'n.

Und hat sich fein gewoben
Das blaue Himmelszelt;
Wol.... der Kristall da oben
Umschlingt die ganze Welt!

Und sieh'! die Menschen eilen
Hinaus mit froher Brust,
Um unter sich zu theilen
Des Frühling's Freud' und Lust.

Sie grüssen voller Wonne
Im Wald' die Vögelein —
Und sinnig schaut die Sonne,
Und lächelt auf den Hain.

Sie wissen nicht, und fragen,
Was sie so sinnig macht? —
Doch ich — ich will es sagen:
Der Lenz hat was gebracht!

Die Sonne hat's gesehen,
(Sie hat 'nen scharfen Blick;)
Doch will sie's nicht gestehen,
Und lacht, und schaut zurück.

Ich aber will es sagen:
Der Lenz bringt einen Gast,
Den du in Frühlingstagen
Noch nie gesehen hast.

Wol schmückt' er stets euch allen
Sein reizend Angesicht;
Er brachte Nachtigallen...
Doch unsern Kaiser nicht!

Ihr merkt's — ihr atmet leiser,
Im Aug' blinkt eine Thrän' —
Ja, ja... jezt kömmt der Kaiser
Sein treues Volk zu seh'n!!

Und wie ein Engel schreitet
An Seiner Seite hin,
Von Liebe hergeleitet,
Die hohe Kaiserin! — —

Da ist der Frühling wieder....
Was hat er wol gebracht?
Viel Vögel, viele Lieder,
Und Blumen voller Pracht.

Ja, eure Lieder klingen
Begeistert und mit Mut;
Dem Kaiser gilt's zu singen
Voll Liebe, voller Glut!

Und eure Hände streuen
Des Frühling's Blumen hin:
Der Kaiser wird ihn weihen,
Wird Er darüber zieh'n!...

Ihr mögt das Glück geniessen,
Das liebeich Er verleiht,
Denn Segen wird entspriessen,
Wo Er den Boden weiht! — —

Und du, o holder Knabe,
Du, Frühling, schmuck und fein,
Wol wirst du bald im Grabe,
Doch nie vergessen sein!

So oft du kehrest auf's Neue,
Wird ewig nur gesagt:
„Einst hat er mit zur Weihe
Das Kaiserpaar gebracht!!“ — —

Leopold Kleinmann,

Schüler der VI. Gymnasialklasse zu Szegedin.

B 96275